

την ἐδῶ, σὲ παρακαλῶ! Ἡ στάσου, νὰ στείλω τοῦτον.» Ὁμίλησε Ῥωσιστὶ πρὸς τὸν Κοζάκον, ὅστις ἐκβῆκε.

Μετ' ὀλίγα λεπτά, καὶ πρὶν δυνῆσθαι νὰ δώσω ἀπόκρισιν εἰς τὸ δεκατημόριον τῶν πολυαριθμῶν ἐρωτήσεων ὅσας ὁ Ἀλέξιος μὲ ἐπρότεινεν, ἐπανῆλθεν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ μόνος.

« Αἶ; » εἶπεν ὁ Κόμης, ἀλλάσσω δυν.

« Πρέπει νὰ μὴ σᾶς λανθάνῃ, λέγει ὁ διοικητής, ὅτι γυναῖκες δὲν συγχωροῦνται νὰ ἐπισκέπτονται τοὺς δεσμίους.»

Ὁ Κόμης ἐκτύπησε τὸ μέτωπον μὲ τὸν γρόνον του, καὶ ἐπescen ἐπὶ τίνος καθίσματος. Σπασμοὶ σχεδὸν τὸν ἐπίασαν. Τέλος, στραφεὶς πρὸς τὸν Κοζάκον, « Εἰπέ τὸν πεντηκόνταρχον νὰ ἔλθῃ.» Ὁ στρατιωτὴς ἐκβῆκε τοῦ θαλάμου.

« Δύναται νὰ ὑπάρξῃ τι φρικτότερον; ἀνεβόησεν ὁ Ἀλέξιος. Ἐννεακοσίας λεύγας ὠδωπόρησεν ἀπέχει ἑκατὸν ἡ διακοσίους πήχεις, καὶ δὲν συγχωρεῖται νὰ ἰδωμεν ἀλλήλους!»

« Βέβαια ὑπάρχει λάθος, εἴπα ἐγὼ » ἡ διαταγὴ παρεξηγήθη, ἡ τοιοῦτό τι.»

Ὁ Ἀλέξιος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ἀμφιβάλλων. Ἐνεφαίνετο δὲ ἄγριόν τι ἀπελπισίας βλέμμα εἰς τοὺς μεγάλους μέλανας ὀφθαλμούς του. Τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆλθεν ὁ πεντηκόνταρχος, ὁ ἔχων τὴν ἐπιστάσιαν τῶν δεσμιῶν.

« Κύριε, ἔκραξεν ὁ Κόμης μετὰ σφοδρότητος, ἡ ἀγαπητὴ γυνή μου ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Πέτροπολως νὰ ἔλθῃ πρὸς παραμυθίαν μου, καὶ μετὰ χιλίους κινδύνους καὶ κακοπαθείας ἐφθασεν ἐδῶ. Μὲ λέγουσι τῶρα ὅτι δὲν συγχωρεῖται νὰ τὴν ἰδῶ. Βέβαια εἶναι λάθος; »

« Ὁχι, κύριε, ἀπήντησεν ἀταράχως ὁ πεντηκόνταρχος ἐξεύρει καλλίστα ὅτι οἱ δεσμίαι δὲν συγχωροῦνται νὰ βλέπωσι γυναῖκας.»

« Ἀλλ' ὁ Πρίγκιψ Τουβερτσκόης ἔχει τὴν ἀδειαν αὐτήν. Ἐπειδὴ ἐκεῖνος εἶναι Πρίγκιψ; »

« Ὁχι, κύριε, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Πριγκίπισσα εἶναι σύζυγός του.»

« Καὶ ἂν ἡ Λουίζα ἦτο σύζυγός μου, ἤθελε μὲ συγχωρηθῇ νὰ τὴν ἰδῶ; »

« Ἀναμφιδόλως, κύριε! »

« Ἀ! » ἐξέφωνησεν ὁ Κόμης, ὡς ἂν εἶχεν ἀφαιρεθῇ βάρος ἐκ τῆς καρδίας του. « ἐπεθύμουν νὰ ἰδῶ τὸν ἱερέα, » εἶπε πρὸς τὸν πεντηκόνταρχον μετὰ στιγμιαίαν παῦσιν.

« Θέλω τὸν μηνῦσαι πάραυτα, » ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

« Καὶ τῶρα, φίλε, » εἶπεν ὁ Ἀλέξιος, στραφεὶς πρὸς ἐμέ, καὶ λαβὼν τὰς χεῖράς μου, « ἐστάθης ὁ φύλαξ καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς Λουίζης » θέλεις νὰ φερθῇς μίαν φορὰν καὶ ὡς πατὴρ της; »

Τὴν ἐπιοῦσαν εἰς τὰς δέκα ὥρας, ἡ Λουίζα, συνωδευμένη ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ καὶ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἀλέξιος ὑπὸ τοῦ Πρίγκιπος Τουβερτσκόη καὶ τῶν ἄλλων ἐξορίστων, ἐμβῆκαν εἰς τὸ ἐκκλησιδίου τοῦ Κοσλόβου. Πρώτην δὲ λέξιν ἀπέτειναν εἰς ἀλλήλους τὸ Ναί, τὸ συνενῶσαν αὐτοὺς διὰ παντός.

Ὁ αὐτοκράτωρ, διὰ μερικτῆς ἐπιστολῆς πρὸς τὸν διοικητὴν, εἶχε δικτάξῃ νὰ μὴ συγχωρηθῇ ὁ Κόμης νὰ ἰδῇ τὴν Λουίζαν εἰμὴ ὡς σύζυγον αὐτοῦ. Εἰδόμεν δὲ πόσον προθύμως ὁ φίλος μου ὑπήκουσεν, ἡ μᾶλλον ἐπρόλαβε τὴν ἐντολὴν τοῦ αὐτοκράτορος, εὐθὺς ἀναγνωρίσας τὰ δικαιώματα τῆς ἀφωσιωμένης ταύτης καὶ θαυμασιωτάτης γυναικός. Εἶχε φυσικὴν τὴν εὐγένειαν ἦτο χαρίεσσα, εἰδήμων, καὶ μεγαλόφρων—ἀξία νὰ τιμῇσθαι βιβλίων μεγαλότεραν καὶ ἐκείνου, εἰς ὃν ἀνυψώθη διὰ τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ Κόμητος Ἀλεξίου Β --.

Μόναί τῶν ὁμοιοπαθῶν αἱ ὁμιλίαι τοῖς ἀθυμοῦσιν εὐρίσκονται παρηγορίαί.

Πᾶσα συμφορὰ κούφη ἐστὶν ἀνδρὶ μὴ κούφῳ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΟΒΑΡΔΟΣ.

[Ἴδε Εἰκονογραφίαν ἐν Σελ. 32.]

ΙΩΑΝΝΗΣ ΟΒΑΡΔΟΣ (Howard), ὁ διὰ τῆς εἰλικρινούς, φιλοπόνου, καὶ σωτηρίου φιланθρωπίας του ὑπερτιμῆσας τὸ τε Ἀγγλικὸν ἔθνος καὶ τὴν ἀνθρωπότητα, ἐγεννήθη περὶ τὸ 1727. Ἐμεινε δὲ πρῶϊμα ὀρφανός, ἀλλὰ πλούσιος. Ἀγαπῶν πάντοτε τὰς περιοδείας, ἐπεθύμησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Λισβῶνα εὐθὺς μετὰ τὸν μέγαν σεισμόν τοῦ 1756,* καὶ τῶνόντι ἐπέβη εἰς πλοῖον ἐκεῖσε διευθυνόμενον, ἀλλ' ἐκρατήθη ὑπὸ Γαλλικοῦ καταδρομέως.† Αἱ κακοπαθεῖαι, ὅσας ὑπέμεινε καὶ εἶδε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς φυλακώσεώς του, ἔκαμαν εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ βαθεῖαν ἐντύπωσιν. Αὕτη ἀνενεώθη τὸ 1773, καθ' ὃν καιρὸν εἶχε τὴν γενικὴν ἐπιστάσιαν τῶν φυλακῶν εἰς τινὰ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἀγγλίας. Φρίξας διὰ τὴν ἀθλιότητα τῶν δεσμωτῶν καὶ τὰς ἐπικρατούσας καταχρήσεις, ἐδόθη ἐπιμελῶς εἰς τὴν ἔρευναν τῆς φύσεως καὶ τῆς θεραπείας τοῦ κακοῦ. Τὸ ἔτος δ' ἐκεῖνο ἐπεσκέφθη τὰς πλείστας τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ φυλακῶν, καὶ συνήγαγε πολλὰς εἰδήσεις, αἵτινες τὸν Μάρτιον τοῦ 1774 ὑπεβλήθησαν εἰς τὸ Συνέδριον τῶν Ἀντιπροσώπων. Αὕτη ἦτο ἡ ἀρχὴ τῆς τῶν φυλακῶν μεταρρυθμίσεως ἐν Ἀγγλίᾳ· διότι κατὰ τὴν αὐτὴν σύνοδον ἐτέθησαν ὑπὸ τῶν Βουλῶν δύο νόμοι, ὁ μὲν ἀπαλλάττων τοὺς ἀθωωθέντας ὑποδίκους ἀπὸ πάσης δαπάνης, ὁ δὲ ἀφορῶν τὴν διατήρησιν τῆς τῶν πεφυλακισμένων υγείας. Αφοῦ ἅπαζ ἐνησχολήθη εἰς τὸ φιλανθρωπικὸν τοῦτο ἔργον, ἀφωσιωτοῦτο εἰς αὐτὸ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Περιῆλθε κατ' ἐπανάληψιν τὴν Μεγάλην Βρετανίαν καὶ Ἰρλανδίαν, καὶ εἰς διαφόρους ἐποχὰς σχεδὸν πᾶν μέρος τῆς Εὐρώπης, ἐπισκεπτόμενος τοὺς ἀηδιστέρους τόπους, προσωπικῶς θεραπεύων τὰς χρεῖας τῶν ταλαιπωρουμένων, καὶ σημειῶνων πᾶν ὅ,τι ἐφαίνετο αὐτῷ ἀξιόλογον εἴτε πρὸς νοθεσίαν εἴτε πρὸς παράδειγμα. Τὸ 1777 ἐξέδωκε τοὺς πρώτους καρποὺς τῶν ἀγώνων του· καὶ ὁ κόσμος ἔμεινε ἐκπεπληγμένος εἰς τοσαύτην πολύτιμον ὕλην, συναχθεῖσαν ὑφ' ἐνὸς ἀβουλήτου ἀτόμου διὰ συνεχῶν μεγίστων κόπων, καὶ μὲ ἀδιάκοπον τῆς ζωῆς κίνδυνον ἐνεκα τῶν κολλητικῶν νόσων, αἵτινες ἐπεκράτουν εἰς τὰς σκηνὰς τῶν ἐρευνῶν του.

Αφοῦ αἱ Βουλαὶ τῆς Ἀγγλίας ἔδειξαν εὐνοϊκὴν διάθεσιν εἰς τὰ φιλανθρωπικὰ σχέδια τοῦ Ὁβάρδου, καὶ πραγματικῶς ἐνῆργησαν αὐτὰ ἐν μέρει, ἐπεχειρήσε νεῶν περιοδείαν τὸ 1778, πρὸς ἀναθεώρησιν τῶν φυλακῶν τῆς Ὀλλανδίας, τοῦ Βελγίου, τῆς Γερμανίας καὶ Ἰταλίας, ὅθεν ἐπέστρεψε διὰ τῆς Ἑλβετίας καὶ Γαλλίας τὸ 1779. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐπεσκέφθη ἐκ νέου τὰς φυλακὰς τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ Ἰρλανθίας. Ἐν διαστήματι τῶν περιηγήσεων

* Ἴδε Τόμ. Ε'. Σελ. 2-4, 21-22, 42-44.

† Καταδρομεῖς ἡ καταδρομικὰ πλοῖα λέγονται τὰ λαμβάνοντα τὴν ἀδειαν ἐν καιρῷ πολέμου νὰ περιπολῶσι, διὰ νὰ συλλαμβάνωσι τὰ ἐχθρικά ἐμπορικά.

τούτων εξέτεινε τὰς ἐρεῦνας του καὶ εἰς τὰ νοσοκομεῖα. Τὸ 1781 ἐπεσκέφθη τὴν Δανίαν, Σβεκίαν, Ῥωσσίαν, καὶ Πολωνίαν· τὸ δὲ 1783 τὴν Ἰσπανίαν καὶ Πορτογαλίαν.

Ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ ἐμποδίζηται ἡ ἐξάπλωσις τῶν κοληπτικῶν νόσων ἐν φυλακαῖς καὶ νοσοκομείοις ἐγέννησεν εἰς τὸν Ὁθάρδον ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν, νὰ ἴδῃ τὴν ἐνέργειαν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ εἰς τὰ νότια μέρη τῆς Εὐρώπης λοιμοκαθαρτικοῦ συστήματος. Κίνδυνος ἡ ἀηδία οὐδέποτε ἀπέστρεφεν αὐτὸν τῆς ὁδοῦ του· ἀλλ' εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, ἀνεχώρησε χωρὶς κἂν ὑπηρετοῦ, μὴ κρίνας ὀρθὸν, χάριν τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀναπαύσεως, νὰ ἐκθέσῃ ἄλλον τινὰ εἰς τοιοῦτον κίνδυνον. Ἐκπλεύσας τῆς Ἀγγλίας τὸ 1785, καὶ διελθὼν τὸ νότιον μέρος τῆς Γαλλίας καὶ Ἰταλίας, ἐπεσκέφθη τὴν Μελίτην, Ζάκυνθον, καὶ Κωνσταντινούπολιν, ὅθεν ἦλθεν εἰς Σμύρνην, μαστιζομένην τότε ὑπὸ τῆς πανώλους, ἐξέπιπτης διὰ τὰ ἐκπύουσα ἀπὸ μεμιασμένου λιμένος εἰς τὴν Βενετίαν, ὅπου νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἐσχάτην αὐστηρότητα τοῦ λοιμοκαθαρτικοῦ συστήματος. Ἐπιστρέψας εἰς Ἀγγλίαν τὸ 1787, ἔκαμε πάλιν ἐκὰς νέας περιοδείας ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ, καὶ ἀφ' οὗ ἐξέδωκε, 1789, τὴν ἐκδοσιν τῶν πρώων ἐρευνῶν του, ἐκίνησε κατὰ τὸ αὐτὸ θέρος εἰς τὰς ξένας περιηγήσεις του, μελετῶν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Τουρκίαν καὶ Ἀνατολὴν διὰ τῆς Ῥωσσίας. Ἀλλὰ φθάσας εἰς τὴν Κρίμειαν, ὑπέπεσεν εἰς βαρεῖαν νόσον, ἥτις, ὡς ἐφρόνει ὁ ἴδιος, ἦτο κοληπτικὸς πυρετὸς, μεταδοθεὶς αὐτῷ ἐνῷ ἐπεσκέπτετο ἀσθενῆ τινὰ δέσποιναν, καὶ ἐτελεύτησεν, Ἰανουαρίου 20, 1790. Ἐτάφη δὲ εἰς τὴν Χερσῶνα, τιμηθεὶς τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ῥωσσικῆς κυβερνήσεως.

Ἡ εὐσέβεια τοῦ Ὁθάρδου ἦτο βαθεῖα καὶ ἐνθερμος, καὶ ὁ ἠθικὸς χαρακτήρ του καθαρώτατος καὶ ἀπλοῦς. Ἡ ἀνατροφή του εἶχεν ἀμεληθῇ, ὥστε ἦσαν μικραὶ αἱ φιλολογικαὶ γνώσεις του· καὶ τὰ προτερήματά του δὲν ἦσαν λαμπρά. Ἀλλ' ἦτον ἄφοβος, ἄδολος, ἄοκνος, καὶ κατάρθωσε μεγάλα πράγματα, εἰς ἓν ἀγαθὸν ἀντικείμενον ἀφιερῶσας ὅλην τὴν ἐνέργειαν τοῦ πνεύματός του. Τόσον πρόδηλος ἦτον ἡ ἀφιλοκέρδεια καὶ ἀδιαφορία του, ὥστε παρῆχον αὐτῷ ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον αἱ μᾶλλον ἀπόλυτοι καὶ μᾶλλον ὑποπτοὶ κυβερνήσεις, τὰ μέγιστα σεβόμεναι τὸ ὑποκείμενόν του, καὶ ὑποληπτόμεναι τὰς γνώμας του. Ἦτον οἰκονομικὸς, λιτόβιος, καὶ φερέπινος· ἐδαπάνα δὲ ἀλύπητα καὶ περιουσίαν καὶ ὑγείαν εἰς τὸν ἀγῶνα, εἰς ὃν ἀφιέρωσε τὴν ζωὴν του. Δύο μεγάλοι ἄνδρες τὸν ἐγκωμίασαν, ὁ Βένθαμ, καὶ ὁ Burke. Ὁ πρῶτος λέγει·—«Ὁ σεβάσμιος φίλος μου εἶχεν ἔργον πολὺ καλῆτερον παρὰ τὸ συντάττειν λέξεις καὶ φράσεις. Ἀντὶ νὰ κάμῃ, ὅ,τι τοσοῦτοι ἄλλοι ἠδύναντο νὰ κάμωσιν ἂν ᾔθελον, ἐπραξεν εἰς ὑπηρεσίαν τῆς ἀνθρωπότητος ὅσα μόνις οἰοσθήποτε ἠδύνατο νὰ πράξῃ, καὶ οὐδεὶς ᾔθελε πράξῃν ἐκτὸς αὐτοῦ. Εἰς τὴν κλίμακα τῆς ἠθικῆς ἀξιώτητος οἱ ἀγῶνες τοῦ νομοθέτου καὶ τοῦ συγγραφέως εἶναι τόσον κατώτεροι τῶν ἐκείνου, ὅσον ἡ γῆ εἶναι ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ. Αὐτὸς ἀληθῶς τὴν ἀγαθὴν, τὴν

Χριστιανικὴν μερίδα ἐξελέξατο· τὴν μερίδα, ἥτις ἔχει τὸ ἐλάχιστον μὲν ἐκ τῶν ὅσα ἡ φιλαυτία τοῦ ἀνθρώπου ἐπιθυμεῖ, τὸ πλεῖστον δὲ ἐκ τῶν ὅσα ἀποστρέφεται. Ἡ βασιλεία του ἦτο καλῆτερον κόσμου· ἀπέθανε μάρτυς, ἀφ' οὗ ἔζησεν ἀπόστολος.» Ὁ δὲ περικλεὴς Burke ἐγκωμιάζει αὐτὸν ὡς ἐπομένως·—«Ἐπεσκέφθη ὅλην τὴν Εὐρώπην,—ὄχι διὰ νὰ θεωρήσῃ τὴν πολυτέλειαν τῶν ἀνακτόρων, ἢ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν ναῶν· ὄχι νὰ καταμετρήσῃ τὰ λείψανα τῆς ἀρχαίας λαμπρότητος, ἢ νὰ καταγράψῃ τὰ περίεργα τῆς νεωτέρας τέχνης· ὄχι νὰ συναθροίσῃ νομισματοσῆμα, ἢ νὰ παραβάλλῃ χειρόγραφα·—ἀλλὰ διὰ νὰ καταβῇ εἰς τὰ βάθη τῶν φυλακῶν, νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὰ μιάσματα τῶν νοσοκομείων, νὰ θεωρήσῃ τὰς μονὰς τῆς λύπης καὶ τῆς ὀδύνης· νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ ποσὸν τῆς ἀθλιότητος, ἀσθενείας, καὶ περιφρονήσεως· νὰ ἐνθυμηθῇ τοὺς λησμονημένους, νὰ περιποιηθῇ τοὺς ἡμελημένους, νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς ἐγκαταλειμμένους, καὶ νὰ συγκρίνῃ καὶ παραβάλλῃ τὰς θλίψεις ὅλων τῶν ἀνθρώπων καθ' ὅλας τὰς χώρας. Τὸ σχέδιον αὐτοῦ εἶναι πρωτότυπον, καὶ γέμει ἐπίσης μεγαλοφυΐας καὶ φιλανθρωπίας. Ἦτο ταξιδίδιον ἀνακαλύψεως, περίπλους ἐλεημοσύνης. Ἢδὴ αἰσθάνεται πᾶσα χώρα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τὰς ἀγαθὰς συνεπείας τῶν ἀγῶνων του. Τὴν ἀμοιβὴν τῶν ἐπισκεπτομένων τοὺς ἐν φυλακῇ θέλει λάβειν αὐτὸς κατ' ἐξαίρετον.» (Ἴδε καὶ Σελ. 181 Τόμ. Δ'. τῆς Ἀποθήκης.)

ἮΤΟ ποτε συνήθεια ἐν Ἀγγλίᾳ νὰ φέρωσιν οἱ ἐν ἀξιώμασι δῶρα πρὸς τὸν βασιλέα κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐκάστου νέου ἔτους. Ἐπίσκοπός τις, ὁ Λάτιμερ, τόσον ἦτον ἀπηλλαγμένος πάσης κολακείας, ὥστε ἀντὶ πολυτελοῦς χαρίσματος ἔδωκεν εἰς τὸν κυρίαρχον αὐτοῦ, Ἑρρίκον τὸν Ὀγδοον, γνωστὸν διὰ τὴν φιλογυνίαν του, ἀντίτυπον τῆς Καινῆς Διαθήκης, διπλώσας τὸ φύλλον τὸ περιέχον τὸ ἐδάφιον—«Πόρονος καὶ μοιχοῦ κρινεῖ ὁ Θεός·» ἀλλὰ φαίνεται ὅτι οὐδ' οὕτως ἐπρόσκειρεν εἰς τὸν ὑψηλόφρονα ἐκείνον κυρίαρχον, ὅστις μετὰ τοσαύτης παρρησίας ἐπεπλήχθη διὰ τὴν κακοήθειάν του.

Ο,ΤΙ χωρίζει τοὺς ἀνθρώπους, ἀντὶ νὰ τοὺς ἐνόη, εἶναι κακόν· διότι ἐξ ἐνὸς μέρους γεννᾷ τὸν τύπον, ἀπ' ἄλλου δὲ τὸν φθόνον, δύο αἰτίαι αἰδίου καταδυναστείας καὶ στάσεων πολιτικῶν. Ὅθεν αἱ κατὰ κληρονομίαν διακρίσεις, τὰ προνόμια, οἱ τίτλοι, εἶναι ἔθιμα ἐναντία τῆς ἠθικῆς.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Σύμμικτα Βυζαντινά. Ἀρ. Β'. Ἡ κατὰ τῶν Βανδύλων Νίκη τοῦ Βελισαρίου.—Ἀλωσις τῆς Καρχηδόνας, 33. Ὁ Εἰρηνικὸς Ὁκεανὸς, 38. Καρποφορία τῆς Κίνας, 38. Εἰς Ἀποθανὸν Βρέφος, 38. Περὶ Γάμου, 37. Ὁ Ῥαξσέλας, Κεφ. ιζ'.—ιθ'. 38. Περὶ Ἀθανασίου τῆς Ψυχῆς, 40. Ὁ Ἐξόριστος, 42. Βιογραφία τοῦ Ἰωάννου Ὁθάρδου, 47, μετὰ Εἰκονογραφίας ἐν Σελίδι, 33. Ἐπισκόπου Δωρον εἰς Βασιλέα, 48. Περὶ τῶν κατὰ Κληρονομίαν Διακρίσεων, 48.